

РЕШЕНИЕ

№ 3985

гр. София, 11.07.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 11.06.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **4070** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 124 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на С. Г. А. от [населено място] срещу заповед № РД – 01 – 367 от 23.03.2012 г. и заповед № ЧР – 2 – 29 от 29.03.2012 г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане.

Жалбоподателката излага съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение”, като издадена при съществени процесуални нарушения и в нарушение на материалния закон. Твърди, че не е спазен двумесечният преклузивен срок по чл. 94, ал. 1 от ЗДл; че в заповедта не е ясно кои разпоредби от ЗДСл са били нарушени, както и с кои действия лицето е нарушило чл.5, ал. 2 от КПСДА и по какъв начин е уронила престижа на държавната служба. Процесуалният представител на жалбоподателката поддържа жалбата по изложените в нея съображения и изразява писмено становище за незаконосъобразност на оспорените заповеди. Иска се отмяната на обжалваните административни актове и се претендират направените по делото разноски.

Ответната страна – изпълнителният директор на Агенцията за социално подпомагане, представлявана от адв. Я. изразява мотивирано становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на оспорените заповеди.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 и чл. 236, ал. 2 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

До датата на прекратяване на служебното й правоотношение жалбоподателката С. А. е заемала длъжността „директор на дирекция „Социално подпомагане” – Р.

Установява се, че до С. Г. А. е изпратено писмо изх. № 242-3609 от 22.12.2011 г. от изпълнителния директор на АСП, с което на същата е дадена възможност да даде писмени обяснения във връзка с докладна записка № 241-2209 от 15.12.2011 г. на директора на РДСП – П. – поради каква причина не е уведомила директора на РДСП-П. и ръководството на АСП, че за периода 2007 г. -2011 г. е избрана за общински съветник и е изпълнявала длъжността „заместник председател” на ОС – [населено място], както и поради какви причини за дните 26.01.2011 г., 18.02.2011 г., 25.03.2011 г., 29.04.2011 г., 27.06.2011 г., 01.07.2011 г., 29.07.2011 г., 16.09.2011 г. и 14.10.2011 г., през които е присъствала на заседания на Общински съвет [населено място], не е подавал молба за подаване на служебен неплатен отпуск съгласно чл. 34, ал. 3 от ЗМСМА.

Жалбоподателката е дала писмени обяснения във връзка с писмо №242-3668 от 22.12.2011 г.(прил. на л.11 и л.12 от делото), с които отрича да е извършвала нарушение на служебните задължения.

На 19.01.2012 г. изпълнителният директор на АСП е изпратил писмо до Общински съвет [населено място] и кмета на [община] за изискване на информация относно: за периода от 2007 г. – 2011 г. в колко заседания на сесиите на Общински съвет [населено място] е присъствала С. А. и да се посочат датите, времетраене и получени възнаграждения; за периода от 2007 г. – 2011 г. на колко заседания на постоянните комисии към ОС [населено място] е присъствала жалбоподателката.

С писмо вх. № АО – 04-00-7/1 от 01.02.2012 г., вх. № 9102-110 от 03.02.2012 г. на [община] до АСП е изпратен отговор на писмото от 19.01.2012 г., съдържащ справка за участието на С. А. на заседанията на сесиите на Общински съвет Р. за периода от 2007 г. – 2011 г. по дати, времетраене на заседанията и получени възнаграждения.

Със заповед № РД 01-151 от 10.02.2012 г. на изпълнителния директор на АСП е образувано дисциплинарно дело срещу С. А. Г. – директор на дирекция „СП” – Р. за установяване на фактите и определяне на дисциплинарно наказание относно виновно неизпълнение на служебните задължения.

На С. А. е връчена покана за даване на писмени обяснения във връзка с писмо № 9201-110 от 03.02.2012 г. от кмета на [община], като в поканата са посочени изчерпателно въпросите, на които служителят следва да отговори.

До С. А. е изпратена покана с изх. № 242-599 от 28.02.2012 г. за изслушване по повод постъпило писмо вх. № 9102 -110 от 03.02.2012 г. от кмета на [община]. Поканата е връчена срещу подпис на 01.03.2012 г. и върху нея е отразено, че служителката е изслушана на 01.03.2012 г.

Жалбоподателката е депозирала писмени обяснения № 121-0062 от 05.03.2012 г.

С протокол № 2 от 12.03.2012 г. на дисциплинарния съвет към АСП е прието, че С. Г. А. е извършила подробно описаните в т.1, т. 2 и т. 3 действия, с което е нарушила виновно своите служебни задължения. Направено е предложение да й бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение”.

Дисциплинарното производство е приключило с издаването на заповед № РД – 01 – 367 от 23.03.2012 г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане, с която на основание чл. 90, ал. 1, т. 5 от ЗДСл на С. Г. А. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение”, считано от датата на връчване на заповедта.

Със заповед № ЧР – 2-29 от 29.03.2012 г. на изпълнителния директор на АСП,

издадена на основание чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДСл във връзка със заповед № РД 01 -367 от 23.03.2012 г., е прекратено служебното правоотношение със служителката.

В хода на съдебното производство са разпитани като свидетели С. Т. и Г. М. – социални работници в дирекция „СП” – Р., според които С. А. е изпълнявала съвместно служебните си задължения дори и когато е била общински съветник, както и че е уведомявала директора на РДСП П., че ще отсъства от работа заради заседание на ОбС [населено място]. Свидетелите твърдят, че А. е идвала преди началото на работното време и е оставала след края на работния ден, като според тях не е имала пропуски в работата си.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, I отделение, IV състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото върху заповед № РД 01 – 367 от 23.03.2012 г. на изпълнителния директор на АСП е отразено, че същата е връчена на лицето на 29.03.2012 г., но липсва подпис на наказаното лице. Във връзка с връчването на акта е направено отбелязване, че заповедта е връчена в присъствието на двама служители на 29.03.2012 г., като са посочени техните имена и са положени подписите им. В заповедта не е отразено обстоятелството дали заповедта е връчена при условията на отказ. По отношение на заповед № ЧР 2-29 от 29.03.2012 г. няма данни на коя дата е връчена на оспорващата. Жалбата до АССГ е подадена чрез АСП с вх. № 94 СС-98 от 17.04.2012 г. , като същата е подадена чрез куриер на 12.04.2012 г. видно от приложеното на л. 16 от делото доказателство. Следователно, жалбата е подадена в срок, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата на С. Г. А. е и основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваната заповед за налагане на дисциплинарно наказание на С. Г. А. е издаден от компетентен административен орган – изпълнителният директор на Агенцията за социално подпомагане. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗДСл дисциплинарните наказания се налагат от органа по назначаването, а съгласно чл. 108, ал. 1 от ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Съгласно чл. 5, т.15 от Устройствения правилник на Агенцията за социално подпомагане изпълнителният директор на АСП назначава държавните служители, изменя и прекратява служебните правоотношения с тях. Жалбоподателят е назначен по служебно правоотношение на длъжността «директор на дирекция «Социално подпомагане» - Р.. Следователно, съобразно горесцитираните разпоредби изпълнителният директор на АСП се явява орган по назначаването на служителя и същият се явява дисциплинарно-наказващ орган.

Съдът намира, че при издаването на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателката за неспазване на двумесечния преклузивен срок по чл. 94, ал. 1 от ЗДСл. Съгласно цитираната норма дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на

нарушението и не по-късно от една година от извършването им. В процесния случай за дата на откриване на нарушението следва да се приеме датата на получаване на писмо изх. № АО – 04-00-7/1 от 01.02.2012 г. на кмета на [община], т.е. 03.02.2012 г., тъй като цитираното писмо съдържа справка относно участието на служителката в заседанията на Общински съвет Р. за периода от 2007 г. – 2011 г. като дати, времетраене и получено възнаграждение. Дадените от лицето обяснения във връзка с предходно връчено писмо № 242 от 3668 от 22.12.2011 г. на АСП не могат да бъдат ценени като дадени във връзка с наличието на конкретни данни за открито дисциплинарно нарушение. За да е налице открито дисциплинарно нарушение, следва да са събрани надлежни доказателства за това в какво се състои нарушението и кой го е извършил. За първи път видно от доказателствата по преписката такива данни се съдържат в писмо изх. № АО-04-00-7/1 от 01.02.2012 г. на кмета на [община], въз основа на което е образувано и дисциплинарното производство със служителката съгласно заповед № РД – 01-151 от 10.02.2012 г. Следователно, след като нарушението се счита за открито на 03.02.2012 г., а заповедта е издадена на 23.03.2012 г., съдът намира, че двумесечният срок по чл. 94, ал. 1 от ЗДСл е спазен. За нарушенията, за които се твърди, че са извършени за времето от 25.03.2011 г. – 29.07.2011 г. следва да се приеме, че е спазен и едногодишният срок, считано от датата на извършването им.

В хода на дисциплинарното производство не е нарушено правото на защита на наказаното лице. На същото е дадена възможност да даде писмени обяснения и същото е депозирано такива съгласно писмо № 121-0062 от 05.03.2012 г., вх. № 242-598 от 08.03.2012 г. по описа на АСП. На 01.03.2012 г. със служителката е проведено и изслушване съгласно чл.93, ал. 1 от ЗДСл видно от извършеното отбелязване върху писмо изх. № 242-559 от 28.02.2012 г. на изпълнителния директор на АСП.

Спазено е и изискването по чл.96, ал. 1 от ЗДСл, като дисциплинарно –наказващият орган е взел предвид становището на дисциплинарния съвет съгласно протокол № 2 от 12.03.2012 г. по дисциплинарно дело № 2/2012 г.

Съдът намира, че оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание е издадена в нарушение на материалния закон.

Нарушенията, за които е наказана С. А. могат да се групират в следните пунктове: 1. до 03.02.2012 г. служителката не е уведомила директора на РДСП – П. и ръководството на Агенцията за социално подпомагане, че за периода от 2007 г. – 2011 г. е избрана за общински съвет и от м.12.2009 г. е изпълнявала длъжността заместник – председател на Общински съвет – [населено място]. ; 2. за дните – 25.03.2011 г.-сесия на Общински съвет [населено място], 18.04.2011 г. – комисия към Общински съвет [населено място]; 29.04.2011 г. – сесия на Общински съвет [населено място], 29.04.2012 г. – сесия на Общински съвет – [населено място], 27.05.2012 г. – сесия на Общински съвет [населено място], 16.05.2011 г. – комисия към Общински съвет [населено място]; 01.07.2011 г. –сесия на Общински съвет [населено място], 18.07.2011 г. – комисия към Общински съвет [населено място] и 29.07.2011 г. – сесия на Общински съвет [населено място], е присъствала на заседания на Общински съвет [населено място] и постоянните комиси към Общински съвет [населено място], без да подава молба за ползване на неплатен служебен отпуск съгласно чл.34, ал.3 от ЗМСМА.; 3. допуснала е да ѝ бъде изплатено възнаграждение по служебното ѝ правоотношение за цитираните по т. 2 дни, през които е присъствала на сесии и

заседания на комисиите в Общинския съвет – гр. Р., след като за месеците март – юли 2011 г. са й начислени и изплатени възнаграждения от Общински съвет – [населено място] в размер на 1023 лева месечно.

По отношение на посоченото в п. 1 от заповедта нарушение съдът констатира, че от събраните по делото доказателства не се доказва извършването му. Видно от приложеното по делото удостоверение за избор на общински съветник (л.9 от делото) № 12 от 30.10.2007 г., издадено от ОИК Р. С. Г. А. е избрана за общински съветник с листата на Коалиция «Бъдеще за Р.» на изборите, произведени на 28.10.2007 г. Посоченото удостоверение е входирано в деловодството на Агенцията за социално подпомагане на 26.11.2007 г., което означава, че удостоверението е представено от служителката на административния орган непосредствено след проведените избори за общински съветници. Без значение за съставомерността на нарушението е обстоятелството, че лицето е заемало длъжност заместник председател на Общински съвет [населено място], доколкото е налице писмено доказателство за уведомяване на органа по назначаването, че лицето е избрано за общински съветник в Общински съвет [населено място].

Във връзка с описаното по т.2 нарушение не е налице нарушение, въз основа на което да се приеме, че следва да бъде реализирана дисциплинарната отговорност на жалбоподателката. Според отразеното в т. 2 на посоченото осем дати през 2011 г. служителката С. А. е присъствала на заседания на Общинския съвет [населено място] и на сесии на комисии на ОбС [населено място], без да е подавала молба за ползване на неплатен служебен отпуск по чл. 34, ал. 3 от ЗМСМА.

Със заповед № ЧР – 7456 от 11.04.2011 г., издадена от изпълнителния директор на АСП, на оспорващата е разрешен 14-дневен платен отпуск, считано от 11.04.2011 г., поради което със заповед № ЧР 5 62 от 08.04.2011 г. на изпълнителния директор на АСП е определено лице, което да я замества за периода от 11.04.2011 г. – 02.05.2011 г. Следователно, за посочените в п. 2 от заповедта дати – 18.04.2011 г. и 29.04.2011 г., след като е доказано, че служителката не е изпълнявала служебните си задължения и е ползвала платен годишен отпуск, липсва нарушение, което да обоснове ангажирането на дисциплинарната ѝ отговорност.

Останалите описани в п. 2 дати са определени произволно, като дисциплинарно-наказващият орган не е отчетел обстоятелството каква е била продължителността на сесиите на ОбС [населено място] и заседанията на комисиите, в които е взела участие С. А.. Видно от справката, приложена към писмо изх. № АО-04-00-7-1 от 01.02.2012 г., вх. № 9102-110 от 03.02.2012 г. на кмета на [община] (на л. 35 от делото) се установява следното: - на 25.03.2011 г. е проведена сесия на ОбС [населено място] за периода от 9.30 часа до 11.00 часа; - на 27.05.2011 г. е проведена сесия на ОбС [населено място] за времето от 09.30 часа до 10.30 часа; - на 16.05.2011 г. е имало заседание на комисия за времето от 16.00 часа до 16.50 часа; - на 01.07.2011 г. е имало сесия на ОбС [населено място] за времето от 09.30 часа до 11.00 часа; - на 18.07.2011 г. е имало заседание на комисия в ОбС [населено място] за времето от 16.00 часа до 16.40 часа; - на 29.07.2011 г. е имало сесия на ОбС [населено място] за времето от 09.30 часа до 11.00 часа. От така изисканата от кмета на [община] справка се установява, че сесиите на ОбС гр. Р. и заседанията на комисии не са продължили цял ден (като времетраене от около 1 часа и 30 минути и 2 часа до 40 минути). От справката не може да се установи по категоричен начин, че С. А. е присъствала на посочените сесии на ОбС [населено място] и на заседания на комисия. Доводът,

поддържан от процесуалния представител на ответната страна, че самият факт за проведена сесия на ОбС [населено място] или заседание на комисия при ОбС [населено място] доказва, че жалбоподателката е присъствала, е неоснователен. За да се установи действителното присъствие на лицето на сесиите на ОбС [населено място] или на заседанията на комисии в ОбС [населено място], трябва да са налице надлежни писмени доказателства за това. Изготвената справка не е такъв писмен документ, тъй като в нея не е записано кои са присъствалите на посочените сесии на ОбС [населено място] или заседанията на комисии в ОбС [населено място] общински съветници. Справката е изготвена след проведените сесии на ОбС [населено място] и няма такъв достоверителен характер. Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК административният орган е длъжен да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. В тази връзка органът не е установил с надлежни доказателства дали е налице описаното в п. 2 нарушение от страна на жалбоподателката. В самата заповед няма отразяване на времетраеното на сесиите на ОбС [населено място] и на заседанията на комисии в ОбС [населено място] за посочените дати, което е съществен елемент от обективна страна на твърдяното нарушение, тъй като при липса на такова отразяване може да се направи погрешния извод, че служителката е отсъствала от работа на посочените дати през целия работен ден.

По отношение на нарушението по п. 3 съдът намира, че не е налице дисциплинарно нарушение, поради което незаконосъобразно е ангажирана дисциплинарната отговорност на служителката. В заповедта е посочено, че за посочените в п. 2 дати през м.март до м.юли 2011 г. на С. А. са начислени и изплатени възнаграждения от Общински съвет [населено място] в размер на 1023,00 лева и за същия период е получила възнаграждение по служебно правоотношение.

Нормата на чл. 34, ал. 1 от ЗМСМА изрично предвижда, че за изпълнение на задълженията си общинският съветник получава възнаграждение, чийто размер се определя с решение на общинския съвет. Това възнаграждение се следва в друго качество на лицето, различно е от възнаграждението по служебно или трудово правоотношение и се получава независимо и паралелно с него. От друга страна, видно от приложената справка възнаграждението на общинските съветници е определено месечно, а не е формирано на базата на присъствените дни на заседанията. След като ЗМСМА предвижда за изпълнение на задълженията общинските съветници да получават възнаграждения, то тези възнаграждения се явяват законосъобразно изплатени. Друг е въпросът за изплатеното възнаграждение на служителката по служебно правоотношение, което е елемент от неговото съдържание. В случая се установява, че за м.04.2011 г. лицето е ползвало законоустановен отпуск и възнаграждението по служебното правоотношение е дължимо. По отношение на м.06.2011 г. в п. 2 няма посочена дата на сесия на ОбС или на заседание на комисия към ОбС [населено място], поради което необосновано е претендираното неоснователно получаване на възнаграждение през м.06.2011 г. Твърдяното «допускане на изплащане на възнаграждение по служебното правоотношение» не може да се квалифицира като дисциплинарно нарушение, тъй като получаването на възнаграждение е право на служителката, уредено в чл. 32 от ЗДСл, както и е допустимо кумулирането му с възнаграждение, получавано от общински съветници съгласно чл. 34, ал.1 от ЗМСМА.

Въз основа на така изложеното се обосновава извода за липса на нарушение на

служебните задължения, респ. не е доказано извършването на дисциплинарно нарушение от страна на С. Г. А., поради което заповедта, с която е наложено дисциплинарно наказание «уволнение» се явява незаконосъобразна.

Във връзка с квалификацията на извършените нарушения съдът намира следното:

Въз основа на описаните факти по п. 1, 2 и 3 от заповедта дисциплинарно-наказващият орган е направил извод, че с действията си жалбоподателката е нарушила ЗДСл, чл.34, ал. 3 от ЗМСМА, чл.5, ал. 2 и чл.17, ал. 1 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация (КПСДА) и чл. 17, ал. 1 от Етичния кодекс на служителите в Агенцията за социално подпомагане, което представлява виновно неизпълнение на служебните задължения и неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, което е довело до уронване на престижа на държавната служба при форма на вина – умисъл.

На първо място, в заповедта липсва конкретизация на разпоредбите от ЗДСл, които органът, счита, че са били нарушени от служителката.

На второ място, съгласно чл.5, ал. 2 от КПСДА при изпълнение на служебните си задължения служителят следва поведение, което създава увереност у органите, чиято дейност подпомага, че могат да му се доверяват и да разчитат на него, а съгласно чл. 17, ал. 1 от КПСДА при изпълнение на служебните си задължения и в обществения си живот служителят следва поведение, което не уронва престижа на държавната служба. От заповедта не става ясно с кои действия е нарушена разпоредбата на чл. 5, ал.1 от КПСДА и на чл. 17, ал. 1 от КПСДА – как с поведението си служителката е разрушила увереността, че може да се разчита на нея и да се има доверие и съответно, как е уронила престижа на държавната служба.

На следващо място, в оспорения административен акт е изложена общата констатация, че е налице виновно неизпълнение на служебните задължения и неспазване на правилата на КПСДА, без да е налице конкретизация в какво точно се изразява «виновното неизпълнение» на служебни задължения. Не са налице доказателства жалбоподателката да не е изпълнявала служебните си ангажименти, липсват данни за пропуснати срокове или забавяне на работата, няма изложени такива твърдения в обжалваната заповед.

Следователно, основанието за налагане на дисциплинарното наказание «уволнение» по чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 5 от ЗДСл не е обосновано, доколкото не става ясно от съдържанието на оспорения административен акт в какво се изразява неизпълнението на служебни задължения и как с поведението си жалбоподателката е уронила престижа на службата пред трети лица.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е издадена в нарушение на материалния закон и следва да бъде отменена.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателката се дължат направените по делото разноски в размер на 350 (триста и петдесет) лева, представляващи уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение.

При така формулирания извод за незаконосъобразност на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание съдът намира, че заповед № ЧР 2 29 от 29.03.2012 г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане за прекратяване на служебното правоотношение с жалбоподателката се явява незаконосъобразна. Материалноправното основание за издаването ѝ е нормата на чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДСл, съгласно която органът по назначаването прекратява служебното

правоотношение без предизвестие, когато държавният служител бъде дисциплинарно уволнен. Наложено дисциплинарно наказание „уволнение” представлява основание за прекратяване на служебното правоотношение с конкретния държавен служител. Следователно, налице е обусловеност на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от заповедта, с която на служителката е наложено дисциплинарно наказание – „уволнение”. При наличието на незаконосъобразно издадена заповед за налагане на дисциплинарно наказание заповедта за прекратяване на служебно правоотношение с жалбоподателката се явява издадена при неправилно прилагане на материалния закон и следва да бъде отменена.

Съдът намира, че жалбата в частта относно задължаването на административния орган да поправи основанието за прекратяване на служебното правоотношение, вписано в служебната книжка, се явява недопустима и производството в тази част следва да бъде прекратено. Съгласно чл. 123 от ЗДСл, когато актът за прекратяването на служебното правоотношение бъде отменен от органа по назначаването или от съда, или бъде поправено основанието за прекратяване на служебното правоотношение, настъпилата промяна се вписва в служебната книжка на държавния служител. Вписването в служебната книжка се извършва служебно.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на С. Г. А. в частта, в която се иска да бъде задължен изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане да поправи основанието за прекратяване на служебното правоотношение, вписано в служебната книжка.

ОТМЕНЯ по жалбата на С. Г. А. от [населено място] заповед № РД – 01 – 367 от 23.03.2012 г. и заповед № ЧР – 2 29 от 29.03.2012 г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане.

ОСЪЖДА Агенцията за социално подпомагане да заплати на С. Г. А. ЕГН [ЕГН] направените по делото разноски в размер на 350 (триста и петдесет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението на страните и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: